

РЕШЕНИЕ
№ 61
гр. София, 01.04.2019 г.

ВИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, Второ наказателно отделение, в съдебно заседание на двадесети март, 2019 година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ТАТЯНА КЪНЧЕВА
ЧЛЕНОВЕ: ТЕОДОРА СТАМБОЛОВА
ПЕТЯ ШИШКОВА

При участието на секретаря ПАВЛОВА
В присъствието на прокурора от ВКП АТАНАСОВА
Изслуша докладваното от съдия СТАМБОЛОВА К.Н.Д.136/19 г.
и за да се произнесе, взе предвид следното:

С присъда, постановена от Специализирания наказателен съд /СпНС/, 2 състав по Н.Д.2551/17 г., подсъдимият С. М. Б. е признат за виновен и осъден за извършено от него престъпление по чл.321,ал.3,т.2 вр.ал.2 НК и му е наложено наказание лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, което е постановено да се изтърпи при първоначален общ режим. Групиран са наказания лишаване от свобода,постановени по Н.О.Х.Д.7244/13 г.по описа на РС-София и по Н.О.Х.Д. 8/15 г. по описа на РС-Поморие и е определено наказание лишаване от свобода за срок от шест месеца,което да се търпи при първоначален общ режим.

С решение №39/28.11.18 г.,постановено по В.Н.Д.250/18 г.от 1 състав на Апелативния специализиран наказателен съд /АпСпНС/ присъдата е потвърдена.

Срещу този съдебен акт е постъпила касационна жалба от дееца чрез неговия защитник, в която цифрово са релевирани касационните основания по чл.348,ал.1 НПК. Иска се отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав на въззивния съд; или изменение с намаляване на наказанието.

В съдебно заседание пред ВКС подсъдимият лично и неговият защитник поддържат жалбата,като наред с изложените в нея искания настояват и за отмяна на решението и оправдаване на дееца.

Представителят на ВКП намира,че съдебният акт следва да бъде оставен в сила. Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение, като взе предвид жалбата и изложените в нея доводи, като съобрази становищата на страните в съдебно заседание и след като сам се запозна с материалите по делото, в рамките на компетенциите си по чл.347 и сл.НПК намира за установено следното:

Макар и цифрово да е налично оплакване за съществени процесуални нарушения, рефлектирала върху упражняване правото на защита на подсъдимия, простият прочит на съдържанието на жалбата еднопосочно установява възражения за необоснованост, която не е касационно основание и не подлежи на обсъждане от ВКС при настоящото първо разглеждане на делото пред него. Затова и не може да има произнасяне по виновността на лицето след преценка на доказателствата от страна на висшата съдебна инстанция по наказателни дела.

Все в този смисъл в жалбата е направен преглед на доказателствената съвкупност, като са пропуснати данните,изведени от ВДС-тата, относими към престъпната дейтелност на Б.. Същевременно обаче оплакванията не са свързани с юридически грешки, допуснати

от долустепенния съд, които да водят до негодност на неговата доказателствена оценка, а с личен прочит на обжалвалата страна относно начина, по който според нея трябва да се разчитат гласните доказателствени средства. След като решаващите инстанции правилно са присъединили към годните за ценене доказателствени материали показанията, депозиранни от съответните свидетели на досъдебното производство, те са били суверенни в преценката си дали да дадат вяра на тях ли на казаното от лицата в открито съдебно заседание. Изложени са отговори кои изявления са предпочетени и това, че те не се нрвят на защитата, не ги прави годни за изключване. Разяснено е защо не се приема наличие на психически натиск върху свидетелите в хода на досъдебното производство. Няма съмнение освен това, че е отчетено обстоятелството, че спрямо процесния подсъдим, който не е сключил споразумение с прокуратурата за разлика от други лица, се прилагат общите правила на наказателното правораздаване. Така е и сторено.

Казано общо, въззивната инстанция не е negliжирала, омаловажила, неправилно изключила, непълно обсъдила или ценила не в точния съдържателен смисъл доказателствените материали, въз основа на които е извела фактологията по престъпната деятелност на касатора. АпСпНС е дал и отговори по приложението на правото в контекста на повдигнатото обвинение по чл.321 НК, които са подробно мотивирани и вярно са изведени от приетото по фактите. Изтъкнатите в касационната жалба възражения по отношение на основанието по чл.348, ал.1, т.1 НПК отново касаят личната доказателствена преценка на страната, в какъвто смисъл са цитирани решения на върховната съдебна инстанция по наказателни дела. Последните не само не опровергава приетото от решаващата втора инстанция, но и установяват точното им приложение към процесния казус. Взето е отношение по всеки съществен довод, релевиран пред контролирания съд. Затова и не са налице касационните основания по чл.348, ал.1, т.1 и 2 НПК.

В жалбата и в устната защита в съдебно заседание не се изразяват абсолютно никакви съображения по отношение на явна несправедливост на наложеното наказание /при това то е доста ниско/, а единствено се отправя искане за негово намаляване. Поради неприсъствие на съображения, обсъдими от тази инстанция, не се съзира и наличие на основанието по чл.348, ал.1, т.3 НПК.

Водим от изложените съображения и на основание чл.354, ал.1, т.1 НПК, Върховният касационен съд, Второ наказателно отделение

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение №39/28.11.18 г., постановено по В.Н.Д.250/18 г. от Апелативния специализиран наказателен съд, 1 състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/